

Si exageréssim les nostres alegries, com ho fem amb les nostres penes, els nostres problemes perdrien importància - Anatole France, escriptor.

Es trenca la ratxa

FELIÇ 2006!!! Sóc conscient que fa molt (massa) temps des del darrer número del TLT. Però és que han passat tantes coses, que fins avui no ens ha donat temps de centrarnos per tal de poder-vos explicar tanta novetat. Tot i això, a aquells que heu dubtat de la continuïtat del diari (no diari), no patiu... tenim TLT per temps!!

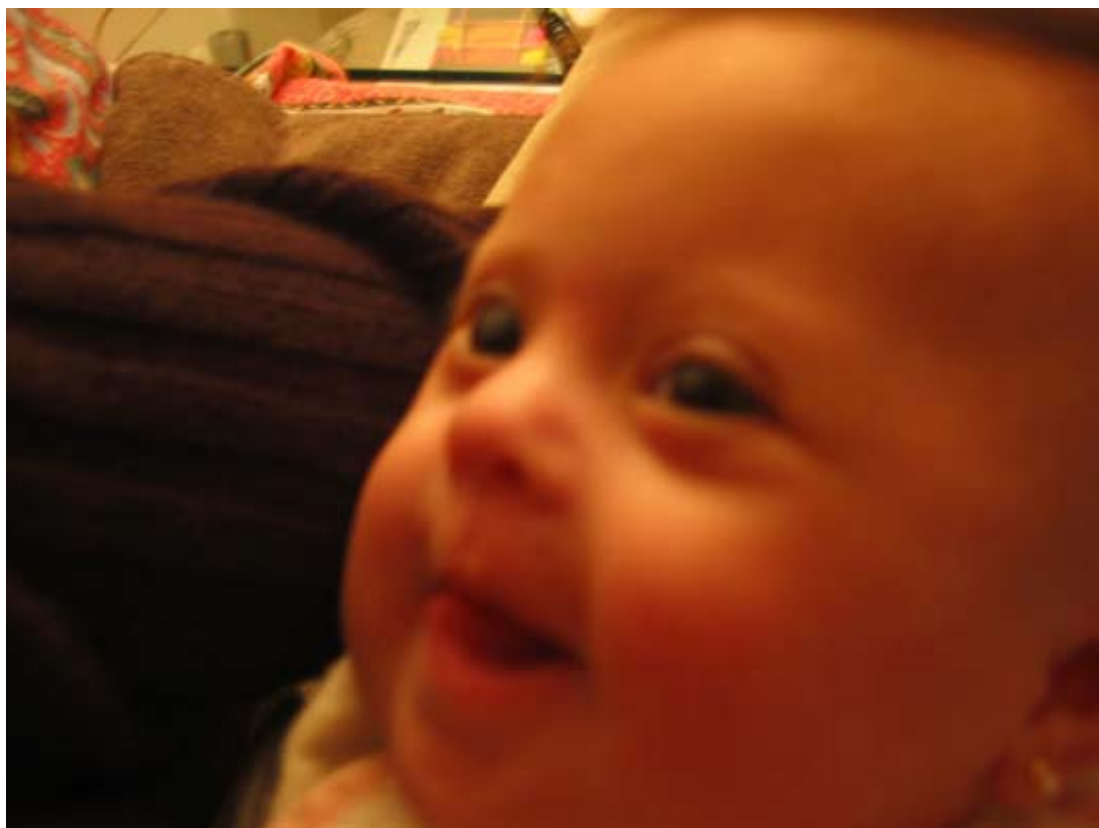
SOCIETAT-

Des del dia 9 de gener la mare va a treballar. Jo sé que li fa peneta separar-se de mi... però és clar, algú ha d'aixecar el país!! Quan els pares marxen cap a la feina jo em quedo amb l'Ana M^a, que em cuida molt, em canta cançons, em passeja pel barri i em diu "chiqui".

ESPORTS -

El primer partit de la segona ronda no va ser del tot positiu per la Laia, ja que l'hemograma va empatar el matx mitjançant una pujada de l'hipotiroïdisme. El resultat final es resoldrà en una nova analítica el proper 1 de març al camp dels Laboratoris General Lab.

Després d'aquest primer partit, la temporada de primavera, es presenta molt carregada d'encontres. La Laia tornarà a enfrontar-se amb l'oftalmòleg, cardióleg, neruròleg i demés egs ...

Esperem que les penyes de suport hagin prèns vitamines i estiguin ben preparades per a animar!

Finalment i després de convence'm a base de xarops i esprais, he deixat a la bronquitis. La mare deia que era massa jove per agafar compromisos massa llargs.

Els pares, que es veu que tenen molt temps lliure, van dedicar un cap de setmana sencer per anar a l'escola. Els hi van ensenyar a gatejar, a cantar-me cançons, i a passar-me

unes cartulines amb dibuixos. Era extrany veure el papa parar atenció a unes senyoretetes vestides iguals que es feien dir madres. La mama (la meva de debó) diu que lo del papa si que és amor per mi.

Ara que ja tinc un tros de terra d'espuma, començo a arrastrar-me i girar-me sobre mi mateixa (mismamente yo, que es diu en castellà), sobretot si és per anar a agafar un dels meus pelutxos preferits. Quan ho aconseguixo, em ric molt i faig molts sorolls amb la boca. Dic sorolls

perquè els pares no m'entenen, pobres.

Aquesta tarda he conegut a la Mònica Terrribas, de TV3, en la presentació d'un llibre editat per la Fundació sobre els mals hàbits que alguns adults tenen amb nens com jo. Ha estat molt interessant. Després els pares han estat parlant amb altres pares de la Fundació i amb algunes de les persones importants d'aquesta institució. Es veu que volen organitzar més coses divertides per nosaltres. És que no se'ls pot deixar sols.